

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ศึกษาหลักการทฤษฎี โดยจัดแบ่งเนื้อหาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปเป็นประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การเขียนสื่อความ
2. การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC
3. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การเขียนสื่อความ

การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญมาก เพราะการเขียนเป็นหลักฐานที่ช่วยให้คนรุ่นหลังทราบ ความเป็นมาของอดีตจนถึงปัจจุบันการเขียนจึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยให้โลกเจริญก้าวหน้า นอกจากนี้การเขียนยังมีสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับทักษะการฟัง การพูด และการอ่านอีกด้วย ตามปกติคนที่ฟังมาก อ่านมากและพูดดี ย่อมเขียนได้ดี ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมทักษะการเขียนเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางภาษา และเพื่อรักษามรดกทางวัฒนธรรมสืบไปได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเอกสารการเขียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ความหมายของการเขียน นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

เรืองอุไร อินทรประเสริฐ และเอนก อัครบัณฑิต (2531 : 63) กล่าวว่า การเขียน คือ การแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งสารออกไปเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านเข้าใจ ได้รับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการเหล่านั้น ถ้ามนุษย์ไม่รู้จักรการเขียนก็ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์แก่อนุชนรุ่นหลังๆ ได้ถูกต้องสมบูรณ์ การถ่ายทอดโดยวิธีบอกเล่าปากต่อปาก อาจทำให้สารตกหล่นหรือคลาดเคลื่อนได้

ทินประภา จิระพันธ์ และองอาจ ไอล้อม (2540 : 42) กล่าวว่า การเขียนคือการส่งสารอันได้แก่ ความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ความรู้สึก ตลอดจนอารมณ์ต่างๆ จากผู้ส่งสาร โดยผ่านสื่อที่เป็นตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่างๆ ไปสู่การรับสาร

นิติมา พรหมเกษตริรินทร์ (2540 : 81) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกและอารมณ์ต่างๆ จากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยใช้ตัวหนังสือหรือเครื่องหมายเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

พัชรี มานะวาทินิจเจริญ (2542 : 92) กล่าวว่า การเขียน คือ การส่งสารไปยังผู้อ่าน โดยอาศัยตัวอักษรและระเบียบของภาษา เป็นสื่อในการถ่ายทอดความประสงค์ ทศณะและความรู้สึกต่างๆ ของผู้ส่งสาร โดยมุ่งหวังให้ผู้รับสารตอบสนองในทิศทางที่ผู้ส่งสารต้องการอีกด้วย

กัลยา สหชาติโกสีย์ (2545 : 51) กล่าวว่า การเขียน คือ การสื่อสารกันด้วยลายลักษณ์อักษร ซึ่งผู้เขียนจะต้องรู้จักรวบรวมความรู้ ความคิดของตนเอง แล้วเรียบเรียงเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามความประสงค์

คณิงนิจ โอจาน (2546 : 92) กล่าวถึง ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนเป็นทักษะ การส่งสารที่ถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ และความต้องการของผู้ส่งสารออกไปเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านเข้าใจได้

2. การเขียน เป็นการส่งสารที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบันมาก การเขียนในฐานะที่เป็นวิธีการหนึ่งในการสื่อสารมีลักษณะแตกต่างไปจากการสื่อสารด้วยคำพูด เพราะการเขียนเป็นการบันทึกลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนต้องถ่ายทอดความคิดออกมา โดยผ่านตัวหนังสือโดยไม่มี อวัจนภาษา เช่น ท่าทาง สีหน้า น้ำเสียง ช่วยสื่อความหมาย ดังนั้น จึงควรใช้ภาษาที่สามารถถ่ายทอดความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับความต้องการของผู้เขียน

ชานะ บูชาสุข (2546 : 56) กล่าวว่า การเขียนคือการส่งสารโดยอาศัยตัวอักษร และระเบียบของภาษาเป็นสื่อในการถ่ายทอดความประสงค์ ทศณะแสดงความรู้สึกต่างๆ ของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยมุ่งหวังให้ผู้รับสารตอบสนองในทิศทางที่ผู้ส่งสารต้องการอีกด้วย

ศุภวรรณ มงเพชร (2547 : 52) กล่าวว่า การเขียนหมายถึง การแสดงความรู้ ความคิดและแสดงความรู้สึกที่มีอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ โดยวิธีใช้สัญลักษณ์ที่เรียกว่า ตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจในเจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความในใจของผู้เขียนได้ดีหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนมีทักษะในด้านการใช้ภาษาเขียนได้ดีเพียงใด

เพลินตา โมสกุล (2547 : 1) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การแสดงออกเพื่อการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาโดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์เป็นสื่อ

รำภู บัตรีวรรณ (2548 : 40) ได้สรุปความหมายของการเขียนได้ว่า การเขียนคือ การถ่ายทอดความรู้ความคิดโดยอาศัยตัวอักษรหรือสัญลักษณ์และระเบียบของภาษาเป็นสื่อ เพื่อมุ่งหวังให้ผู้รับสารเข้าใจในสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการ

จากข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง สิ่งที่ผู้เขียนต้องสื่อให้ผู้อื่นได้ทราบ โดยถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้รับสารเข้าใจตรงกับผู้เขียน

1.2 ความสำคัญและประโยชน์ของการเขียน

การเขียนมีลักษณะเฉพาะที่สำคัญแตกต่างจากการพูด คือ การเขียนมีลักษณะของความคงทนถาวร สามารถปรากฏเป็นหลักฐานอ้างอิงได้นานนับร้อยนับพันปี และสามารถอ่านได้หลายครั้งตามต้องการ การเขียนมีความสำคัญสรุปได้ดังนี้

เรื่องอุไร อินทรประเสริฐ และอเนก อัครบัณฑิต (2531 : 63) กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนไว้ว่า การเขียนมีประโยชน์คือ ทำให้คนเราสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์แก่คนชั้นหลังๆ ได้ถูกต้องสมบูรณ์ตามต้องการ อีกประการหนึ่งคือ ทำให้คนเรามีโอกาสได้แสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกของตนเอง ออกมาให้ผู้อื่นได้ทราบ เพราะตัวหนังสือที่เขียนไว้ก็คือ เครื่องหมายที่แทนคำพูดนั่นเอง

พัชรี มานะวานิชเจริญ (2542 : 92) กล่าวว่า ความสำคัญของการเขียนปัจจุบันนี้ว่า การเขียนได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากภายในวิถีชีวิตมนุษย์ทั้งในอาชีพการงานและชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจประมวลได้ดังต่อไปนี้

1. ด้านการศึกษา ปัจจุบันมีเอกสาร หนังสือ ตำราทางวิชาการหลากหลายแขนง ให้ผู้อ่านได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อให้มีความรู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ต่าง ๆ

2. ด้านข่าวสารข้อมูล ทุกวันนี้เราสามารถอ่านเอกสารต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งภายในประเทศและต่างประเทศจากหนังสือพิมพ์ นอกจากนี้เรายังได้อ่านข้อความโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่ปรากฏทั้งในหนังสือพิมพ์และแผ่นป้ายต่างๆ ซึ่งล้วนเป็นผลงานจากการเขียนทั้งสิ้น

3. ด้านอาชีพการงาน ทุกหน่วยงานจะมีการบันทึกการทำงานของฝ่ายต่างๆ เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับสืบค้นอ้างอิงได้ภายหลัง รวมทั้งการเขียนในลักษณะอื่นๆ เช่น จดหมายติดต่อธุรกิจการงาน บันทึกติดต่อ บันทึกสั่งการ ประกาศ ประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยงาน คำแนะนำต่างๆ สำหรับบุคคลภายนอกที่เข้ามาติดต่อ เป็นต้น

4. ด้านชีวิตประจำวัน บางครั้งการสื่อสารกันด้วยการพูดอาจจะกระทำไม่ได้ ไม่สะดวกด้วยข้อจำกัด เรื่องเวลา สถานที่ การเขียนถึงกันจึงเป็นวิธีที่นิยมมาก เช่น การเขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายกิจธุระ บันทึกข้อความ เป็นต้น ในบางกรณีอาจเขียนสำหรับตนเองโดยเฉพาะ เช่น บันทึกเตือนความจำ บันทึกส่วนตัว เป็นต้น

5. ด้านบันเทิงคดี นักเขียนจำนวนมากไม่น้อยสามารถยึดการเขียนเป็นอาชีพ เช่น การเขียนนวนิยาย สารคดี บทละคร บทภาพยนตร์ บทความต่างๆ รวมทั้งการเป็นนักเขียนข้อความโฆษณา (copy writer) ด้วย

กัลยา สหชาติโกสีย์ (2545 : 52) กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันของนักเรียน เพราะเราต้องใช้การเขียนในการสื่อสารกัน เช่น การคัดลอกข้อความ การจดบันทึกย่อบทเรียน การบันทึกความจำ การเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า การเขียนโครงการ เป็นต้น

2. การเขียนเป็นการสื่อสารเพื่อแสดงความคิด ระบายอารมณ์ และความรู้สึกของผู้เขียน เช่น การเขียนบันทึกอนุทิน การเขียนนิราศ การแต่งคำประพันธ์ การเขียนจดหมาย เป็นต้น

3. การเขียนเป็นเครื่องมือกระชับความสัมพันธ์ให้แนบแน่น เช่น การเขียนจดหมายส่วนตัว เป็นต้น

4. การเขียนเป็นหลักฐานอ้างอิง หรือยืนยันข้อเท็จจริงที่เชื่อถือได้ หรือเป็นข้อกำหนดข้อตกลงที่สามารถผูกพันให้บุคคลต้องปฏิบัติตามได้ เช่น พิณัยกรรม สัญญา ประกาศ แจ้งความ ทะเบียนต่างๆ การบันทึกข้อมูลทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น ฉะนั้น ในการเขียน ทุกๆ ครั้งหรือการลงลายมือชื่อในเอกสารใดๆ ผู้เขียนต้องอ่านข้อความให้ละเอียดถี่ถ้วนและไตร่ตรองผลดี ผลเสียของข้อความให้รอบคอบ

5. การเขียนเป็นการหารายได้และสร้างอาชีพ เช่น การเขียนเพลง บทละคร เรื่องสั้น การเขียนนวนิยาย การเขียนประกาศข่าวสาร การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนโฆษณา เป็นต้น

คะเนิง จานโอ (2546 : 92) กล่าวถึง ประโยชน์ของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือแสดงความรู้ ความสามารถ ความคิด ความต้องการของเรา ออกมาให้ผู้อื่นได้ทราบ

2. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์จากบรรพชน มาสู่อนุชนได้ถูกต้องสมบูรณ์ การถ่ายทอดโดยวิธีบอกเล่าปากต่อปาก อาจทำให้สารตกหล่น หรือคลาดเคลื่อนได้

เพลินดา โมสกุล (2547 : 1) กล่าวถึง ความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. เป็นสิ่งแสดงความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ เพื่อการถ่ายทอด อธิบาย เผยแพร่ ฯลฯ ให้คนอื่นได้รับรู้

2. เป็นสื่อในการสื่อสารกันของมนุษย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อสาร

สุจริต เพ็ชรขอบ และสายใจ อินททรัพย์ (2547 : 1 – 2) ได้กล่าวถึง การเขียนว่า

1. การเขียนเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์
 2. การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญยิ่งของมนุษย์
 3. การเขียนเป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของมนุษย์
 4. การเขียนเป็นเครื่องมือระบายอารมณ์และความรู้ของมนุษย์ช่วยให้ผ่อนคลายความอึดอัดคับข้องใจ

5. การเขียนเป็นเครื่องมือในการสร้างความรัก ความสามัคคี และความเจริญรุ่งเรืองในสังคม แต่ตรงกันข้ามการเขียนก็อาจเป็นเครื่องมือในทางบ่อนทำลายได้เช่นกัน

6. การเขียนสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิต ได้รับการยกย่อง เชิดชูเกียรติ

จากความสำคัญและประโยชน์ของการเขียน สรุปได้ว่า การเขียนเป็นการสื่อสารที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งเป็นการถ่ายทอดภูมิปัญญาและมรดกทางวัฒนธรรมของมนุษย์ ผ่านตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ลงบนพื้นผนัง ใบบลาน กระดาษ เป็นต้น เพื่อให้คนรุ่นหลังได้รับทราบข้อมูลที่ผ่านมาของประเทศชาติ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

1.3 จุดมุ่งหมายของการเขียน นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

ทินประภา จีระพันธ์ และองอาจ โอ้โลม (2540 : 42) กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของการเขียนแบ่งเป็น 4 ประการ ดังนี้

1. เพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเพื่อเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อ่านได้รับทราบโดยมีการเขียนลำดับเหตุการณ์ต่างๆ อย่างเป็นระเบียบเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเสมือนหนึ่งผู้อ่านได้เห็นเหตุการณ์นั้นหรือเหมือนเหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นกับผู้อ่านเอง เช่น การเล่าเรื่องชีวประวัติ การบรรยายเหตุการณ์ต่างๆ เป็นต้น

2. เพื่ออธิบาย เป็นการเขียนเพื่อบอกเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้อ่านได้ทราบว่าอะไรเป็นอะไร เช่น การอธิบายความรู้ทางวิชาการ หลักเกณฑ์ ทฤษฎีต่างๆ การเขียนชี้แจงประกาศ ฯลฯ เป็นต้น

3. เพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่มุ่งเปลี่ยนความรู้สึกของผู้อ่านให้เชื่อให้ศรัทธา หรือให้ปฏิบัติตามในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการ เช่น การเขียนบทความ แสดงความคิดเห็น การวิจารณ์เรื่องราวต่างๆ การเขียนเกี่ยวกับคำสั่งสอน ข้อธรรมะ การปลุกใจ เป็นต้น

4. เพื่อพรรณนา เป็นการเขียนที่มุ่งให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ ความรู้สึกให้เห็นภาพได้ยินเสียงเช่นเดียวกับผู้เขียน ตัวอย่างเช่น การเขียนพรรณนาอารมณ์ต่างๆ ในนวนิยาย เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ หรือบทเพลงต่างๆ การเขียนในจุดมุ่งหมายนี้มุ่งให้ผู้อ่านสะเทือนอารมณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ (อ้างถึงใน สมศักดิ์ สินธุระเวชช์, 2548 : 104) ได้แบ่งความมุ่งหมายของการเขียนออกเป็น 5 ประการดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ความรู้เป็นการเขียนเล่าเหตุการณ์ที่ผู้เขียนประสบหรือเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น การเขียนเพื่อเล่าเรื่องส่วนใหญ่จะใช้การเขียนเล่าชีวประวัติ อดชีวประวัติ การเขียนข่าว การเขียนสารคดีต่างๆ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อบอกวิธีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อชี้แจงแก้ไขความ ตอบปัญหาความรู้หรือความคิดที่ยาก เช่น การเขียนอธิบาย วิธีวิจัย วิธีประดิษฐ์ เครื่องมือ วิธีใช้ยา อธิบายคำศัพท์และข้อธรรมะ เป็นต้น

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนแสดงความคิดของผู้เขียนในเรื่องต่างๆ อาจเป็นการแสดงความคิดเห็นอย่างเดียว หรืออาจประกอบด้วยคำแนะนำ ข้อคิด ข้อเตือนใจหรือบทความปลุกใจด้วย เช่น การเขียนบทความในหนังสือพิมพ์รายวัน การเขียนบทวิจารณ์และการแนะนำหนังสือ เป็นต้น

4. การเขียนเพื่อชักจูงใจ การเขียนชักจูงใจเชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งที่เขียนแนะนำ รวมทั้งการเขียนเพื่อเปลี่ยนความรู้ เปลี่ยนใจ หรือเปลี่ยนท่าทีของผู้อ่านให้สอดคล้องตามที่ผู้เขียนต้องการ

5. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนถ่ายทอดความรู้สึก จินตนาการให้ผู้อ่าน เกิดความรู้สึกเห็นภาพลักษณะตามผู้เขียน เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง บทละคร บทภาพยนตร์ ซึ่งเป็นลักษณะบันเทิงคดีเชิงสร้างสรรค์

เพลินดา โมสกุล (2547 : 2) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ดังนี้

1. เพื่ออธิบาย เป็นการชี้แจงความคิดที่เข้าใจยากให้ผู้อ่านเข้าใจและจำได้ง่าย
2. เพื่อเล่าเรื่อง เป็นการบอกกล่าวเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นลำดับขั้นตอน
3. เพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการแสดงความคิดของผู้เขียนเองในเรื่องต่างๆ
4. เพื่อโฆษณา ชักจูงหรือจูงใจ เป็นการเขียนเพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจ และคล้อยตาม

5. เพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพ เกิดจินตนาการตามที่ผู้เขียนได้เขียน

จากการศึกษาเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบาย เล่าเรื่อง แสดงความคิดเห็น สร้างจินตนาการ และโฆษณาชวนเชื่อ โน้มน้าวจิตใจให้ผู้อ่านรู้สึกคล้อยตาม

1.4 ประเภทของการเขียน นักการศึกษาได้กล่าวถึงประเภทของการเขียนไว้ดังนี้

สิริวรรณ นันทจันทร์ และองอาจ โอโลม (ม.ป.ป. : 74) กล่าวว่า งานเขียนที่แบ่งตามลักษณะการเขียนมี 2 ประเภท คือ

1. งานเขียนร้อยแก้ว คือ งานเขียนที่เรียบเรียงถ้อยคำขึ้นอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ภาษาเลือกใช้ถ้อยคำอย่างประณีต สื่อความได้ชัดเจน ทั้งนี้ไม่มีการบังคับจำนวนคำ การใช้เสียงจำนวนวรรค ตามฉันทลักษณ์แต่ประการใด งานเขียนร้อยแก้ว ได้แก่ ข่าว รายงาน บทความ บันทึก จดหมาย ตำรา หนังสือเรียน นวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น งานเขียนประเภทนี้เป็นงานที่ต้องใช้มากในชีวิตประจำวันของบุคคลทั่วไป

2. งานเขียนร้อยกรอง คือ งานเขียนที่เรียบเรียงถ้อยคำตามแบบบังคับของฉันทลักษณ์แต่ละชนิดซึ่งกำหนดไว้แต่โบราณ คำประพันธ์มี 6 ชนิด ซึ่งแต่ละชนิดจะมีลักษณะคำประพันธ์ที่แตกต่างกันไปและใช้โอกาสที่แตกต่างกัน

สมศักดิ์ สินธุระเวชชัย (2548 : 105) กล่าวว่า รูปแบบการเขียนแบ่งได้เป็น 2 ประเภท

1. รูปแบบร้อยแก้ว คือถ้อยคำสามัญรวมทั้งคำราชาศัพท์มาเรียบเรียงเป็นความเรียงทั่วไป เช่น เรียงความ จดหมาย รายงาน เป็นต้น การเขียนในรูปแบบร้อยแก้วนี้ ผู้เขียนมีอิสระในการนำถ้อยคำมาเรียบเรียงให้เป็นประโยค เป็นข้อความ โดยใช้แบบที่กำหนดหรือตามความนิยม ดังที่ แกรี แอล. ฮาร์มอน และรูธ เอฟ. ดิคกินสัน (Gary L. Harmon and Ruth F. Dickinson, 1970 : 131) ได้แบ่งรูปแบบของการเขียนเรื่องต่างๆ ไป ออกเป็น 4 ประเภท

1.1 เรื่องราวหรือข้อเขียนที่เป็นแบบแผน

1.2 เรื่องราวหรือข้อเขียนที่ไม่เป็นแบบแผน เป็นหนังสือส่วนตัว หรือข้อเขียนส่วนตัว

1.3 เรื่องราวหรือข้อเขียนที่เป็นวิพากษ์วิจารณ์

1.4 บทความหรือเรื่องราวเกี่ยวกับค่านคว้าวิจัย

2. รูปแบบร้อยกรอง คือ การเอาถ้อยคำภาษาที่ได้เลือกสรรดีแล้วมาเรียบเรียงให้เข้ารูปแบบตามเกณฑ์ของคำประพันธ์นั้นๆ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย เป็นต้น การเขียนร้อยกรองนี้นอกจากผู้เขียนจะต้องมีศิลปะในการใช้ถ้อยคำแล้ว ยังต้องนำคำเหล่านั้นมาเรียบเรียงให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของฉันทลักษณ์แต่ละชนิดด้วย

เพลินดา โมสกุล (2547 : 3) กล่าวว่า ในปัจจุบันการเขียนมีหลายรูปแบบ การแบ่งประเภทของการเขียนไม่มีการจำแนกหรือกำหนดอย่างแน่นอนตายตัว แต่หากจะแบ่งประเภทของการเขียนออกตามรูปแบบหรือลักษณะการเขียนจะแบ่งได้ 2 ประเภท คือ งานเขียนรูปแบบร้อยแก้ว และงานเขียนรูปแบบร้อยกรอง ดังนี้

1. งานเขียนรูปแบบร้อยแก้ว เป็นงานเขียนที่ไม่มีการบังคับตามรูปแบบคำประพันธ์หรือบทบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์ เป็นถ้อยคำที่นำมาผูกเป็นประโยค เป็นเรื่องราว เช่น เรื่องความ บทความ สารคดี เรื่องสั้น นวนิยาย เป็นต้น

2. งานเขียนรูปแบบร้อยกรอง เป็นงานเขียนที่เรียบเรียงตามรูปแบบคำประพันธ์หรือบทบัญญัติแห่งฉันทลักษณ์ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน เป็นต้น

จากการศึกษารูปแบบของการเขียน สรุปได้ว่า การเขียนมีรูปแบบ 2 ประเภท คือ รูปแบบร้อยกรอง และรูปแบบร้อยแก้ว

จากการศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาตรฐานการเรียนรู้ของสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 การประเมินการอ่านและเขียนสื่อความ เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน และเอกสารเกี่ยวกับการเขียน จะเห็นได้ว่าความสามารถในการอ่านและเขียนสื่อความ เป็นความสามารถหนึ่งที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองตามศักยภาพและทักษะที่เกี่ยวกับการอ่าน และเขียนสื่อความอันประกอบด้วยคุณลักษณะดังนี้

1. ความสามารถในการอ่าน ซึ่งมีพฤติกรรมบ่งชี้ดังนี้

1.1 สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

1.2 แปลความหมายหรือสื่อความได้ตรงประเด็นตามเจตนาของ

ผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง

2. ความสามารถในการเขียนสื่อความ ซึ่งมีพฤติกรรมบ่งชี้ดังนี้

2.1 สามารถเขียนเรื่องราวจากหัวเรื่องที่กำหนดให้ด้วยถ้อยคำและ

สำนวนของตนเองอย่างถูกต้องและมีเหตุผล สามารถลำดับขั้นตอนในการนำเสนอที่สร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อ่านได้อย่างชัดเจน

1.5 การวัดและการประเมินผลด้านการเขียน

การวัดและการประเมินผลด้านการเขียน ครูผู้สอนควรพิจารณาถึงความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถในเชิงสังเกตของผู้เรียน ไม่ควรนำเอาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา เพราะการใช้ภาษาเขียนในระดับชั้นมัธยมศึกษายังเป็นเพียงทักษะพื้นฐาน หากพิถีพิถันด้านการใช้ภาษามากเกินไป อาจเป็นการสกัดกั้นการแสดงออกทางด้านการเขียนของนักเรียน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าปล่อยให้เรียนเขียนไปตามสามัญสำนึกเท่านั้น ครูต้องคำนึงถึงความถูกต้องตามหลักความรู้ที่เรียนมาด้วย บังอร สว่างวโรรส (2534 : 50) สรุปถึงองค์ประกอบที่นำมาใช้พิจารณาเพื่อวัดและประเมินความสามารถในการเขียน 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา ได้แก่ ความคิดที่แสดงออกและความรู้ที่ผู้เขียนเสนอแก่ผู้อ่าน
2. วัตถุประสงค์ในการเขียน ได้แก่ งานเขียนนั้นจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และผู้อ่านตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการจัด และลำดับเรื่องราวให้มีความต่อเนื่องกันด้วย
3. ไวยากรณ์ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง
4. สลีการเขียน ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน
5. กลไกการเขียน ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดตัวอักษร ที่ถูกต้อง สำหรับการวัดผลประเมินผลทักษะการเขียน วิธีที่ดีและตรงที่สุดคือการใช้แบบทดสอบชนิดอัตนัย คือให้นักเรียนลงมือเขียนบรรยายจริง ๆ

จันทิมา พรหมโชติกุล และสุนัน สลโกสม (2539 : 23) ได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลด้านการเขียนว่า เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยคำถามที่มีจำนวนไม่มากนัก ผู้สอบจะต้องคิดค้นหาคำตอบเองโดยรวบรวมความรู้ความคิด แล้วแสดงออกเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง

1.6 การตรวจให้คะแนนคำตอบแบบเรียงความ

การตรวจให้คะแนนคำตอบแบบความเรียงทำได้ยากและเสียเวลามาก เป็นข้อบกพร่องที่สำคัญของข้อสอบแบบความเรียง แต่มีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนข้อนี้ ซึ่งนักวัดผลได้ทำการวิเคราะห์ และนำวิธีการมาใช้เพื่อให้การตรวจง่ายขึ้น และเสียเวลาน้อยลง วิธีการตรวจดังกล่าวมี 2 วิธี ดังนี้

วิธีที่ 1 การให้คะแนนแบบรวม (Holistic Scoring) เป็นการตรวจให้คะแนนแบบรวมๆ ทั้งข้อโดยพิจารณาคูณภาพของคำตอบทุกๆ ไป ผู้ตรวจให้คะแนนอ่านคำตอบของนักเรียนแล้วจัดเรียงจากผู้ตอบดีที่สุด และเรียงลดหลั่นลงมาจนถึงต่ำสุด อาจจำแนกลักษณะของคำตอบออกเป็นประเภท เช่น ดีมาก ดี พอใช้ อ่อน อ่อนมาก หรือ

เรียงลำดับเป็นเกรด A B C D E F... การเปรียบเทียบและจัดลำดับดังกล่าวแม้ว่าจะเสียเวลามากแต่ก็ทำให้คะแนนมีความเชื่อมั่นมากขึ้น ข้อดีก็คือให้คะแนนง่ายและรวดเร็ว ส่วนข้อเสียก็คือเป็นการให้ดุลยพินิจแก่ผู้ตรวจข้อสอบมากเกินไป อาจทำให้คะแนนที่ได้ไม่คงเส้นคงวา

วิธีที่ 2 การให้คะแนนแบบวิเคราะห์แยกส่วน (Analytic Scoring) เป็นการตรวจให้คะแนนโดยกำหนดประเด็นสำคัญๆ ที่ต้องให้คะแนน แล้วผู้สอนให้คะแนนผลการตอบตามประเด็นนั้น โดยให้คะแนนเป็นส่วน ๆ แยกกัน แล้วจึงนำคะแนนแต่ละส่วนมารวมกัน ภายหลัง ข้อดีคือจุดให้คะแนนชัดเจนและเฉพาะเจาะจงทำให้ง่ายต่อการตรวจสอบ การให้คะแนน ส่วนข้อเสียคือการใช้คะแนนยุ่งยากและเสียเวลาในการตรวจให้คะแนน

วิธีการตรวจให้คะแนนที่ดีน่าจะนำวิธีการให้คะแนนแบบผสมผสานระหว่างหลักการให้คะแนนแบบวิเคราะห์แยกส่วนกับการให้คะแนนแบบรวมเข้าด้วยกันคือ ชั้นแรกพิจารณาคำตอบของผู้สอบทุกคน พิจารณาคุณภาพโดยรวมของผลการตอบว่าเป็นอย่างไร แล้วตรวจให้คะแนนผลการตรวจแบบรวม ชั้นที่สองนำคำตอบที่ผ่านการให้คะแนนในชั้นแรกแล้วมาวิเคราะห์แยกส่วนแต่ละประเด็น แล้วให้คะแนนไปตามประเด็นนั้นๆ หลังจากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้แต่ละประเด็นมารวมกันภายหลัง

วิธีการตรวจให้คะแนนที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือวิธีการตรวจแบบวิเคราะห์แยกส่วน (Analytic Scoring) ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิธีการกำหนดเกณฑ์ต่างๆ การตรวจคำตอบแบบความเรียง ดังจะเสนอตามลำดับต่อไปนี้

วิธีการตรวจการย่อความ จุดที่สำคัญที่สุดของการตรวจย่อความ คือ การตีความของนักเรียน เพราะเมื่อตีความได้แล้วจึงจะสามารถย่อใจความนั้นได้ถูกต้อง มิฉะนั้นจะสับสนระหว่างใจความกับพลความ กรมสามัญศึกษา (2544 : 83) ได้เสนอเกณฑ์ในการตรวจย่อความมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การสรุปเรื่อง	4	คะแนน
ส่วนที่ 2 การใช้ภาษาประกอบด้วย		
1. การใช้ถ้อยคำสำนวน	4	คะแนน
2. การเขียนสะกดคำ	2	คะแนน
รวมคะแนนทั้งสิ้น	10	คะแนน

ส่วนที่ 1 การสรุปเรื่อง		
1. เขียนสรุปเรื่องได้ใจความสำคัญครบถ้วนได้	4	คะแนน
2. เขียนสรุปเรื่องได้ใจความสำคัญประมาณ 3 ใน 4 ได้	3	คะแนน
3. เขียนสรุปเรื่องได้ใจความสำคัญประมาณ 2 ใน 4 ได้	2	คะแนน
4. เขียนสรุปเรื่องได้ใจความสำคัญประมาณ 1 ใน 4 ได้	1	คะแนน
5. เขียนสรุปเรื่องไม่ได้และไม่ได้ใจความสำคัญได้	0	คะแนน

ส่วนที่ 2 การใช้ภาษาประกอบด้วย

1. การใช้ถ้อยคำสำนวน

1.1 เขียนได้ใจความสำคัญเขียนประโยคถูกต้อง
สื่อความหมายได้เข้าใจใช้ถ้อยคำตรงความหมาย
ตลอดเรื่องได้	4 คะแนน
1.2 เขียนได้ใจความสำคัญเขียนประโยคถูกต้อง
สื่อความหมายได้เข้าใจใช้ถ้อยคำตรงความหมาย
ประมาณ 3 ใน 4 ของเรื่องได้	3 คะแนน
1.3 เขียนได้ใจความสำคัญเขียนประโยคถูกต้อง
สื่อความหมายได้เข้าใจใช้ถ้อยคำตรงความหมาย
ประมาณ 2 ใน 4 ของเรื่องได้	2 คะแนน
1.4 เขียนได้ใจความสำคัญเขียนประโยคถูกต้อง
สื่อความหมายได้เข้าใจใช้ถ้อยคำตรงความหมาย
ประมาณ 1 ใน 4 ของเรื่องได้	1 คะแนน
1.5 เขียนประโยคไม่ถูกต้องไม่ได้ใจความ
สื่อความหมายไม่เข้าใจใช้ถ้อยคำ
ไม่ตรงความหมายได้	0 คะแนน

2. การเขียนสะกดคำ

2.1 เขียนคำถูกต้องทั้งหมดได้	2 คะแนน
2.1 เขียนผิด 1 – 3 คำได้	1 คะแนน
2.3 เขียนผิดเกิน 3 คำขึ้นไปได้	0 คะแนน

วิธีการตรวจการเขียนแสดงความคิดเห็นหรือการแสดงทักษะ เมื่อครูกำหนดให้นักเรียนได้เขียนแสดงความคิดเห็นหรือแสดงทักษะ แล้วควรได้กำหนดเกณฑ์ในการประเมินการเขียนไว้ด้วย ดังที่ กรมวิชาการ (2542 : 28) ได้กำหนดเกณฑ์ในการตรวจการเขียนการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นไว้ดังนี้

1. ความกระชับของหัวข้อเรื่อง	2 คะแนน
2. ความน่าสนใจของเนื้อหา	3 คะแนน
3. ความต่อเนื่องในการลำดับเนื้อความ	3 คะแนน
4. ความน่าสนใจของผู้นำและความลงท้าย	3 คะแนน
5. ความถูกต้องและความสละสลวยของภาษา	2 คะแนน
6. ความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานเขียน	2 คะแนน

รวม 15 คะแนน

1. ความกระชับของหัวข้อเรื่อง		
1.1 หัวข้อเรื่องมีความชัดเจนกระชับ	2	คะแนน
1.2 หัวข้อเรื่องมีความชัดเจนแต่ไม่กระชับ		
หรือกระชับ แต่ไม่ชัดเจน	1	คะแนน
1.3 หัวข้อเรื่องไม่มีความชัดเจนและไม่กระชับ	0	คะแนน
2. ความน่าสนใจของเนื้อหา		
2.1 เนื้อหามีความน่าสนใจมาก	3	คะแนน
2.2 เนื้อหามีความน่าสนใจปานกลาง	2	คะแนน
2.3 เนื้อหามีความน่าสนใจน้อย	1	คะแนน
2.4 เนื้อหาไม่มีความน่าสนใจ	0	คะแนน
3. ความต่อเนื่องในการลำดับเนื้อหา		
3.1 การลำดับเนื้อหาที่มีความต่อเนื่องดีมาก	3	คะแนน
3.2 การลำดับเนื้อหาที่มีความต่อเนื่องค่อนข้างดี	2	คะแนน
3.3 การลำดับเนื้อหาที่มีความต่อเนื่องน้อย	1	คะแนน
3.4 การลำดับเนื้อหาที่ไม่มีความต่อเนื่อง	0	คะแนน
4. ความน่าสนใจของความนำและความลงท้าย		
4.1 ความนำและความลงท้ายความน่าสนใจมาก	3	คะแนน
4.2 ความนำและความลงท้ายความน่าสนใจปานกลาง	2	คะแนน
4.3 ความนำและความลงท้ายความน่าสนใจน้อย	1	คะแนน
4.4 ความนำและความลงท้ายไม่มีความน่าสนใจ	0	คะแนน
5. ความถูกต้องและความสละสลวยของภาษา		
5.1 ภาษามีความถูกต้องและสละสลวย	2	คะแนน
5.2 ภาษามีความถูกต้อง แต่ไม่สละสลวย		
หรือ สละสลวย แต่ไม่ถูก	1	คะแนน
5.3 ภาษาไม่มีความถูกต้องและไม่สละสลวย	0	คะแนน
6. ความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานเขียน		
6.1 งานเขียนมีความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย	2	คะแนน
6.2 งานเขียนมีความสะอาด แต่ไม่เรียบร้อย		
หรือไม่สะอาด แต่เรียบร้อย	1	คะแนน
6.3 งานเขียนไม่สะอาด ไม่เรียบร้อย	0	คะแนน

วิธีการตรวจการเขียนเรียงความ การตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความ สามารถกระทำได้หลายวิธี สุนันท์ ศลโกสุม (2526 : ภาคผนวก) ได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนเรียงความดังแสดงรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบการเขียนเรียงความ

ประเด็นการพิจารณา	คะแนนเต็ม
1. การเสนอเรื่อง	5
2. การใช้ภาษาสื่อความหมาย	5
3. การขยายความ	3
4. การลำดับความ	3
5. รูปแบบการเขียน	2
6. การตั้งชื่อเรื่อง	2

การเสนอเรื่อง หมายถึง เขียนเรื่องที่มีขอบข่ายครอบคลุมและตรงกับจุดมุ่งหมายที่วิเคราะห์ได้จากเนื้อเรื่องที่กำหนด มีสาระที่ถูกต้องข้อเท็จจริงและแสดงแง่คิดในแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. เนื้อหาครอบคลุม สอดคล้องกับชื่อเรื่องชัดเจน	5	คะแนน
เสนอความคิดในแง่มุมต่าง ๆ		
2. เนื้อหาครอบคลุม สอดคล้องกับชื่อเรื่อง	4	คะแนน
มีข้อมูลอ้างอิง		
3. เนื้อหาสาระข้อมูลถูกต้องตามข้อเท็จจริง	3	คะแนน
4. เนื้อหาสัมพันธ์กัน สื่อความไม่ชัดเจน	2	คะแนน
5. เนื้อหาสัมพันธ์กัน สื่อความไม่ชัดเจน	1	คะแนน
6. เนื้อหาไม่สื่อความ ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง	0	คะแนน

การใช้ภาษาสื่อความหมาย หมายถึง การใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทย เช่น การใช้คำ ประโยค ความหมายของคำ ความหมายของประโยค ได้เหมาะสมซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. ใช้ภาษาได้ถูกต้องเกิน 80% ของข้อความ	5	คะแนน
2. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้ชัดเจน		
70 – 79% ของข้อความ	4	คะแนน
3. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้ชัดเจน		
60 – 69% ของข้อความ	3	คะแนน

4. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้ชัดเจน	
50 – 59% ของข้อความ	2 คะแนน
5. ใช้ภาษาผิดประมาณครึ่งหนึ่งของข้อความ	1 คะแนน
6. ใช้ภาษาผิดกว่าครึ่งหนึ่งของข้อความ	0 คะแนน

ลักษณะข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษา ได้แก่

1. ภาษาไม่สละสลวย ไม่ราบรื่น
2. ใช้ภาษาพูด ภาษาระดับต่ำ
3. เขียนผิด เขียนไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทย
4. เขียนไม่เป็นคำ / ไม่เป็นประโยค ใช้ผิดความหมาย
5. ใช้คำฟุ่มเฟือย เขียนประโยคซ้ำ ๆ
6. เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง
7. ใช้ภาษาถิ่น

การขยายความ หมายถึง ความสามารถในการเขียนข้อความ อธิบายความหมายที่บอกถึงเหตุและผล หรือคำอธิบายปริบทต่างๆ ในเชิงเหตุผล การยกตัวอย่างอุปมาอุปไมยให้เห็นข้อเท็จจริง ซึ่งมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

1. มีการขยายความ ที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีอุปมาอุปไมยหรือการชี้แนะให้เห็นเหตุผลได้ถูกต้อง	3 คะแนน
2. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์	2 คะแนน
3. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ผิดความหมาย	1 คะแนน
4. ไม่มีการขยายความ	0 คะแนน

การลำดับความ หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาในการเขียนให้ต่อเนื่องกัน ไม่สับสน มีข้อความของแต่ละส่วนสัมพันธ์กันตามลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. การลำดับความเป็นไปอย่างต่อเนื่อง	3 คะแนน
2. การลำดับความสับสนในบางตอน	2 คะแนน
3. การลำดับความสับสนแต่ยังอยู่ในกรอบของเนื้อเรื่อง	1 คะแนน
4. การลำดับความสับสนและทำให้เข้าใจเรื่องผิด	0 คะแนน

รูปแบบการเขียน หมายถึง งานเขียนที่มีรูปแบบการเขียนที่ดี คือ มีบทนำ ส่วนเนื้อหา บทสรุป รวมทั้งเรื่องลายมือและความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยของงานเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย	2 คะแนน
2. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อย	
(รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย)	1 คะแนน
3. รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อย	0 คะแนน

การตั้งชื่อเรื่อง หมายถึง การนำแนวคิดของงานเขียนมาตั้งชื่อเรื่องให้
น่าสนใจสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อหา น่าสนใจ	2 คะแนน
2. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อหา	1 คะแนน
3. ชื่อเรื่องไม่สอดคล้องกับเนื้อหา	0 คะแนน

สรุปว่า การตรวจให้คะแนนคำตอบแบบความเรียงนั้น ถ้ามีการตั้งเกณฑ์
สำหรับใช้ในการตรวจให้คะแนนเพื่อที่จะได้นำงานเขียนของนักเรียนมาพิจารณาตามเกณฑ์ที่
กำหนด ก็จะทำให้คะแนนที่ได้ชัดเจนมีความเชื่อมั่นแต่ต้องคำนึงถึงว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้นั้น
ครอบคลุมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอนในระดับนั้นๆ เป็นสำคัญ การกำหนด
เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนการเขียนย่อความ การเขียนเรียงความ และการเขียนแสดงความคิด
เห็น ครูผู้สอนสามารถตั้งเกณฑ์ขึ้นใช้เองหรืออาจตั้งเกณฑ์ร่วมกับผู้เรียน แต่ต้องคำนึงถึง
หลักและวิธีการตั้งที่กล่าวมาแล้ว

สรุป ในการวิจัยครั้งนี้ การเขียนสื่อความ หมายถึง การใช้ภาษาเรียบเรียงเรื่องราว
ถ่ายทอดความรู้ ความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาของตนเอง การเสนอชื่อ
เรื่อง การใช้ภาษาสื่อความหมาย การขยายความ การลำดับความให้ถูกต้องเหมาะสม โดยเขียน
ออกมาในรูปแบบของการเขียนประเภทต่างๆ เช่น การเขียนย่อความ การเขียนสรุปความ และ
การเขียนเรียงความ เป็นต้น

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC

2.1 ลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC

การเรียนรู้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี (CIRC : Cooperative Integrated Reading and
Composition) เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบสหการ (Cooperative Learning) ชนิดใหม่
ประเภทการเรียนรู้แบบทีม (Student Team Learning) พัฒนาโดยโรเบิร์ต เจ. สตีเวนส์
(Robert J. Stevens), แนนซี เอ. แมคเคิน (Nancy A. Learning) โรเบิร์ต อี. สลาบิน, (Robert E.
Slavin) และแอนนา แมรี ฟาร์นิช (Anna Marie fanish) นักวิจัยทางการศึกษาจากศูนย์การวิจัย
ประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนที่มีปัญหาทางด้านวิชาการแห่งมหาวิทยาลัยจอห์นส์
ฮอปกินส์ (The Johns Hopkins University) ประเทศสหรัฐอเมริกา (วรพรรณ สิทธิเลิศ, 2537 : 18)

การเรียนรู้โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เป็นวิธีการเรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความเข้าใจในการอ่านออกมาในรูปของการเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่าน ออกมาตามความคิดเห็นของตนเองหลังจากการเล่าเรื่อง นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี ยังเป็นการเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นสื่อในการพัฒนาการอ่านได้อย่างกว้างขวาง โดยผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง 2 คน และผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 2 คน ผู้สอนจะจัดผู้เรียนในแต่ละกลุ่มเป็นคู่ ระหว่างผู้ที่เรียนเก่งและผู้ที่เรียนอ่อน ช่วยกันทำกิจกรรมการอ่านที่ครูมอบหมายหลังจากที่ครูนำเสนอเนื้อหาเรียบร้อยแล้ว และในช่วงสุดท้ายของการเรียน ผู้เรียนในกลุ่มทั้งหมดจะกลับเข้ามาทำงาน ช่วยกันตรวจแก้ไขงานของกันและกันอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการเรียนจบบทเรียนแต่ละบทแล้ว จะมีการทดสอบเป็นรายบุคคล คะแนนที่ได้จากการทดสอบกับคะแนนที่ได้จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มเพื่อสร้างความตระหนักในความสำเร็จของการเรียน

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson & Johnson, 1987, p.53 อ้างถึงใน วรพรรณ สิทธิเลิศ, 2537 : 18) ได้กล่าวถึงการจัดรูปแบบการเรียนที่ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มว่าวิธีดังกล่าวย่อมนำมาซึ่งความสำเร็จแก่ผู้เรียนทั้งนี้ เพราะ

1. เป็นการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน (Peer Teaching) เป็นการสอนแบบตัวต่อตัว ทำให้ผู้เรียนสนใจและเอาใจใส่ในบทเรียนมากขึ้น
2. ครูผู้สอนนำเอาคะแนนที่ได้ ด้วยการนำคะแนนจากการทดสอบเป็นรายบุคคลของสมาชิกในกลุ่มมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม ทำให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มพยายามช่วยเหลือกัน เพื่อให้กลุ่มของตัวเองได้รับรางวัล
3. ในการทดสอบคะแนนที่นักเรียนได้เป็นรายบุคคล สามารถที่จะช่วยให้กลุ่มของตนเองได้คะแนนเฉลี่ยเพิ่มหรือลดลงได้ เพราะฉะนั้น สมาชิกทุกคนจึงพยายามทำคะแนนของตนเองอย่างเต็มที่
4. นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพ
5. นักเรียนทุกคนได้ฝึกทักษะทางสังคม และการมีเพื่อนร่วมงานช่วยให้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน ซึ่งนักเรียนสามารถจะนำไปใช้ในชีวิตการทำงานที่แท้จริงได้
6. นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนดีจะเกิดความรู้สึกภูมิใจว่าตนเองมีส่วนช่วยเหลือเพื่อน มีส่วนช่วยเหลือสังคมในชั้นเรียน
7. การตอบคำถามของครู การเรียนแบบแบ่งกลุ่มให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกัน จะทำให้นักเรียนกล้าที่จะตอบและกล้าแสดงออก เพราะถ้าตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่มทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่ามีส่วนรับผิดชอบร่วมกัน เกิดความผูกพันกันและไม่อายเมื่อตอบผิด

จะเห็นได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC เป็นวิธีการเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะ การอ่านไปพร้อมๆ กับเน้นการเรียนเป็นกลุ่มไปด้วยกัน และเห็นได้ชัดเจนว่า เป็นการเรียนที่คำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มและเป็นคู่ ให้นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง ได้ช่วยเหลือนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ เป็นการช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น เพราะนักเรียนที่เรียนเก่งจะเข้าใจ คำสอนของครูและรับรู้ได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนอ่อน (จงกลณี ชูปพงษ์, 2536 : 12) ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียนในการแสดงออกทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน ตลอดจนเพื่อนร่วมงานและผู้สอน บรรยากาศในชั้นเรียนดังกล่าวน่าจะเหมาะสมกับการสอนอ่านให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ในการเรียนมากขึ้นด้วย

2.2 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC

1. ทีมการเรียนรู้ (Team Study) ผู้สอนจะเป็นผู้จัดนักเรียนเข้าเป็น กลุ่มอ่าน (Reading Groups) กลุ่มละ 2 คน แต่ถ้าจำนวนผู้เรียนไม่ลงตัวเป็นคู่ ก็สามารถจัดกลุ่มอ่านกลุ่มละ 3 คนก็ได้ หลังจากที่ผู้สอนจัดผู้เรียนเข้าเป็นกลุ่มอ่านเรียบร้อยแล้ว ผู้สอนจะจัดนักเรียนกลุ่มอ่านเข้าเป็นทีม (Team) ในแต่ละทีมประกอบด้วยสมาชิกจากกลุ่มอ่าน 2 กลุ่ม รวมกันเป็น 4 คน ประกอบด้วยผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาสูง 2 คน และ ต่ำ 2 คน สมาชิกในแต่ละทีมจะจับคู่กันช่วยทำกิจกรรมที่ครูกำหนดให้จนครบ

2. กิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Study Related Activities) เป็นกิจกรรมที่ครูกำหนดให้นักเรียนทำหลังจากที่ครูได้นำเสนอบทเรียนไปแล้ว กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่

2.1 กิจกรรมการฝึกเกี่ยวกับคำศัพท์ นักเรียนจะต้องฝึก

2.1.1 การหาความหมายของคำ (Word Meaning Practice) ครูจะแจกใบงานที่มีรายการคำศัพท์ยากหรือศัพท์ใหม่ที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมาก่อนให้นักเรียนทุกคน นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะอภิปราย และหาความหมายของคำศัพท์ในพจนานุกรม รวมทั้งสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูกำหนดให้

2.1.2 การอ่านออกเสียงคำ (Words Out Loud Practice) ครูจะแจกใบงานที่มีรายการคำศัพท์ใหม่และศัพท์ยากให้นักเรียนทุกคน นักเรียนจะต้องฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ได้ถูกต้อง โดยไม่ติดขัดกับคู่ของตน หรือจะอ่านกับเพื่อนร่วมทีมก็ได้

2.1.3 การสะกดคำ (Spelling) การฝึกสะกดคำ นักเรียนอาจจะฝึกกับเพื่อนเป็นคู่หรือจะฝึกกันเป็นทีมก็ได้ โดยให้คนหนึ่งเป็นคนอ่านหรือบอกคำ เพื่อร่วมทีมหรือคู่ของตนจะเขียนคำศัพท์ตามที่เพื่อนบอก แล้วเปลี่ยนกันตรวจ กิจกรรมในขั้นนี้นักเรียนสามารถจะฝึกได้จนกระทั่งเขียนไม่ผิดเลย

2.1.4 การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจโดยตรง (Direct Instruction in Reading Comprehension) ครูจะเป็นผู้สอนวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่นักเรียนในชั้น นำเสนอบทเรียนเพื่อแนะนำให้นักเรียนสามารถอ่านหาใจความสำคัญ (Main Ideas) เข้าใจความสัมพันธ์ของเหตุและผล (Understanding Casual Relations) และการอ้างอิงจากเรื่องที่อ่าน (Inferences)

2.1.5 การอ่านเป็นคู่ (Partner Reading) นักเรียนจะต้องอ่านเรื่องในใจ ก่อนแล้วจึงฝึกอ่านออกเสียงกับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม โดยเปลี่ยนกันอ่านคนละย่อหน้า ให้คู่หรือเพื่อนร่วมทีมฟัง โดยช่วยกันแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง

2.1.6 การเล่าเรื่อง (Story Retelling) หลังจากที่นักเรียนอ่านเรื่องจบ นักเรียนต้องช่วยกันเล่าสรุปใจความสำคัญและลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่าน โดยการใช้คำถามเพื่อแสดงความเข้าใจในการอ่าน

2.1.7 การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน (Treasure Hunt) ในขณะที่นักเรียนอ่านเรื่อง นักเรียนจะต้องตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปด้วย

2.1.8 การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Story Grammar and Story Related Writing) เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องซึ่งเป็นโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่มีองค์ประกอบของเรื่อง อันได้แก่ ฉาก ตัวละคร สถานที่ และเวลา แนวเรื่องซึ่งประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เป็นเหตุให้เรื่องดำเนินไป และเป้าหมายของตัวละคร โครงเรื่องซึ่งประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เป็นเรื่องตอนเดียวหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายว่าตัวละครมีเป้าหมายย่อยอะไร กระทำอะไรบ้าง และมีผลจากการกระทำดังกล่าวอย่างไรบ้าง และสุดท้ายคือการแก้ไขปัญหว่า ตัวละครบรรลุเป้าหมายหรือไม่ และเรื่องจบแบบใด หลังจากอ่านจบแล้ว นักเรียนก็จะเขียนเรียงความเกี่ยวกับเป้าหมายหรือไม่ และเรื่องจบแบบใด หลังจากอ่านจบแล้ว นักเรียนก็จะเรียงความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่ครูให้อ่านตามแนวความคิดของตน ซึ่งตอนจบอาจจะไม่เหมือนกับเรื่องที่อ่านก็ได้

2.1.9 การตรวจงานโดยผู้ร่วมทีม (Partner Checking) หลังจากที่นักเรียนทุกคนทำกิจกรรมในข้อ 2 ครบหมดแล้ว คู่ของตนจะเป็นผู้บันทึกลงในฟอร์มการทำงาน (Student Assignment Form) เพื่อเป็นการตรวจสอบความรับผิดชอบต่องานที่ครูมอบหมาย

3. การอ่านด้วยตนเอง (Independent Reading) หากนักเรียนต้องการทำการอ่านเพิ่มเติมด้วยตนเอง ก็สามารถทำได้นอกห้องเรียน หรือครูผู้สอนอาจจะมอบหมายให้ผู้เรียนไปอ่านเป็นการบ้านตอนเย็นทุกๆ วัน วันละ 20 นาที โดยเลือกอ่านหนังสือเรื่องที่ตนเองชอบแล้วเขียนรายงานส่งครูผู้สอนทุกๆ 2 สัปดาห์

4. การทดสอบ (Testing) นักเรียนจะต้องทดสอบความเข้าใจในเรื่องที่อ่านสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูให้ สกกดคำศัพท์ และอ่านออกเสียงคำศัพท์ในตอนท้ายคาบที่ 2 หรือ 3 หรือเมื่อเรียนจบแต่ละบทเรียน นักเรียนจะต้องสอบเป็นรายบุคคล ไม่มีการช่วยเหลือกัน

คะแนนที่แต่ละบุคคลได้จะนำมารวมกับคะแนน การเขียนเรียงความจากเรื่องที่อ่าน คะแนนทั้งหมดที่ได้นำมารวมกันเฉลี่ยเป็นคะแนนของทีม

5. การตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition) เมื่อผู้สอนคิดคำนวณคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนและแต่ละกลุ่มเสร็จแล้ว ควรจะให้รางวัล เกียรติบัตร หรือ คำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนให้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นการชี้ให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญและคุณค่าของความสำเร็จของกลุ่มและครูควรจะแจ้งให้นักเรียนทราบคะแนนในคาบเรียนต่อไปพร้อมกับมอบเกียรติบัตรหรือรางวัลชมเชยไปพร้อมๆ กัน

2.3 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC

การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC เป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ขบวนการเรียนแบบกลุ่มเป็นเครื่องมือ ดังนั้น ในลำดับขั้นตอนการสอน จึงพอจะสรุปลักษณะขั้นตอนที่สำคัญได้ 2 ประเด็น คือ การเตรียมการสอน (Preparation) และกิจกรรมการเรียนการสอน (Learning and Teaching Activities) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 การเตรียมการสอน สิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงในขั้นเตรียมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC มีอยู่ 4 ประการคือ

1) การเตรียมเนื้อหา เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นแบบโครงสร้างข้อเขียน (Story Grammar) ที่จัดเป็นชุดๆ ตามระดับความสามารถของผู้เขียน ดังเช่นข้อเขียนที่มหาวิทยาลัยจอห์นส์ ฮอปกินส์ เป็นผู้สร้างขึ้นเอง หรือครูผู้สอนสามารถที่จะเลือกเนื้อหาที่ใช้สอนประเภทเดียวกัน เช่น เรื่องที่เป็นตอนเดียวจบหรือมากกว่าหนึ่งตอน ซึ่งจะอธิบายถึงฉากตัวละคร สถานที่ เวลา ที่มีเหตุการณ์ดำเนินไป อธิบายเป้าหมายของตัวละคร การกระทำ และผลจากการกระทำเป็นอย่างไรบ้างและเรื่องจบลงแบบใด หรืออาจจะใช้เรื่องที่ไม่สมบูรณ์ แล้วให้นักเรียนคาดการณ์ว่าส่วนที่ไม่สมบูรณ์นั้นควรเป็นอย่างไร เช่น นักเรียนอ่านเรื่องที่ไม่มีตอนจบแล้วคาดว่าเหตุการณ์ควรจะจบลงอย่างไร เป็นต้น

2) การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม (Assigning Students to Teams) ครูเป็นผู้จัดกลุ่มนักเรียนเข้าเป็นกลุ่มอ่าน (Reading Group) ก่อน กลุ่มละ 2 คน ครูควรเป็นผู้จัดการแบ่งกลุ่มเอง เพื่อจัดปัญหาให้นักเรียนที่ชอบพอและสนิทสนมกันมารวมกลุ่มกัน และครูจะต้องคอยกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม ความร่วมมือกันของสมาชิกในกลุ่มทุกคนไม่เฉพาะแต่คู่ของตนเองเท่านั้น ครูอาจจะจัดกลุ่มใหม่เมื่อเรียนครบ 4 - 6 สัปดาห์

ตัวอย่าง การจัดกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถในกลุ่มทดสอบ

กลุ่มที่	ชื่อกลุ่ม	กลุ่มที่คะแนนสูง	กลุ่มที่คะแนนต่ำ
1.	กลุ่ม	88 81	50 52
2.	กลุ่ม	74 73	53 53
3.			
8.			
9.	กลุ่ม	62 62	59 60
10.	กลุ่ม	61 61 61	60 60

จากตารางจะเห็นได้ว่า กลุ่มย่อยในกลุ่มทดลองมีทั้งหมด 10 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกจากนักเรียนในกลุ่มที่มีคะแนนสูง 2 คน และกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ 2 คน มีอยู่ 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 10 ที่มีสมาชิก 5 คน หลังจากจัดนักเรียนเข้าร่วมกันในกลุ่มแล้ว จึงให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มตั้งชื่อกลุ่มของตนเองตามความเห็นของสมาชิกในกลุ่ม

3) การจัดทำใบคะแนนของทีม (Team Score Sheet) เป็นแบบบันทึกคะแนนของบุคคลของนักเรียน แต่ละทีมประกอบด้วย รายชื่อสมาชิกทีมและตารางคะแนนทดสอบ เมื่อจบแต่ละบทเรียน เช่น ความเข้าใจในการอ่าน อ่านออกเสียงคำศัพท์ หาความหมายของคำ การสอบสะกดคำ และการเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น ครูจะอธิบายการได้มาซึ่งคะแนนแต่ละอย่าง ทีมที่ทำคะแนนได้ถึง 90 คะแนนขึ้นไป จะได้รับเกียรติบัตร "Super team" ทีมที่ได้คะแนน 80-89 จะได้รับเกียรติบัตร "Great team" และทีมที่ได้คะแนน 70-79 จะได้รับเกียรติบัตร "Good team" ครูควรอธิบายเกณฑ์การให้คะแนน และให้นักเรียนเป็นผู้กรอกรายชื่อสมาชิกเป็นทีมเอง

ใบคะแนนทีม

ชื่อทีม : ดาว

เรื่อง ความสนุกในวัดเบญจมบพิตร

กลุ่มที่	การทดสอบความเข้าใจ	การทดสอบความหมายของคำ	การทดสอบการอ่านออกเสียง	การทดสอบการสะกด	ทีม	รวม
	(2)	(20)	(20)	(20)	(20)	
1. เอมอร	18	19	20	20	19	96
2. ศิริอร	19	17	20	19	18	93
3. วิวัฒน์	17	18	20	19	19	93
4. พัชมน	12	17	20	19	18	86
					ทีมทั้งหมด	368
					คะแนนทีม	368/4 = 92

จากการให้คะแนนดังกล่าว กลุ่มดาว ได้คะแนน 92 คะแนน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับเกียรติบัตรหรือรางวัลตามคะแนนของทีม โดยกำหนดไว้ดังนี้

กลุ่มที่ได้คะแนน 90 – 100 จะได้รับเกียรติบัตรให้เป็น Superteams

กลุ่มที่ได้คะแนน 80 – 89 จะได้รับเกียรติบัตรให้เป็น Greatteams

กลุ่มที่ได้คะแนน 70 – 79 จะได้รับเกียรติบัตรให้เป็น Goodteams

4) การจัดทำแบบฟอร์มบันทึกการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Assignment Record Form) ในฟอร์มจะมีชื่อนักเรียน วันที่ที่เรียน และตารางกิจกรรมที่ทำ หลังการอ่านและในระหว่างการอ่าน

2.4 กิจกรรมการเรียนการสอน

การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค ซี ไอ อาร์ ซี ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านที่เป็นระบบครบวงจร โดยเริ่มจาก

1) ช้้นนำเสนอบทเรียน (Teacher Presentation)

ครูเป็นผู้นำเสนอบทเรียน โดยการทบทวนศัพท์เก่า สอนคำศัพท์ใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ยาก โดยการอธิบายและให้คำจำกัดความ เพื่อที่จะให้นักเรียนสามารถ

นำเอาคำศัพท์ไปสร้างประโยคได้อย่างมีความหมาย และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หลังจากที่ครูสอนคำศัพท์แล้ว ครูก็แนะนำเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน ให้นักเรียนเดาหรือคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่ครูจะให้อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร โดยเดาจากคำศัพท์ที่ครูสอนเพื่อเป็นการโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับเรื่องที่จะเรียน

2) ชั้นฝึกทำงานเป็นทีม (Team Practice)

กิจกรรมที่นักเรียนฝึกทำงานเป็นทีมจะทำเมื่อครูนำเสนอบทเรียนเรียบร้อยแล้ว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้ คือ

2.1) ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่ (Controlled Practice)

หลังจากที่ครูทบทวนศัพท์เก่า แนะนำศัพท์ใหม่และแนะนำเรื่องที่จะอ่านแล้ว นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมดังต่อไปนี้ ตามลำดับชั้นในกลุ่มของตน โดยมีครูคอยควบคุมอยู่

2.1.1) อ่านออกเสียงคำศัพท์ (Words Out Loud) นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์จากรายการคำศัพท์ (Word Mastery List) ที่ครูให้กับคู่ของตนเปลี่ยนกันอ่าน และช่วยกันแก้ไขเมื่ออ่านผิด จนกระทั่งอ่านได้ราบรื่นรวดเร็วและถูกต้อง กิจกรรมในข้อนี้จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของคำโดยอัตโนมัติ และไม่เป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจในเรื่องครูจะให้อ่านเลย (Stevens et al., 1991, p.2 อ้างใน วรพรรณ สิทธิเลิศ, 2537 : 26)

2.1.2) ฝึกหาความหมายของคำ (Word Meaning Practice) นักเรียนใช้คำศัพท์จากรายการคำศัพท์ (Word Mastery List) ในการฝึกหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม แล้วเขียนความหมายของคำศัพท์เป็นคำพูดของตนเอง (หากนักเรียนสามารถทำได้) และสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ครูให้

2.1.3) สะกดคำ (Spelling) นักเรียนฝึกสะกดคำศัพท์กับคู่ของตนหรือกับเพื่อนในทีม โดยมีคนบอก 1 คน ให้สมาชิกในกลุ่มเขียนแล้วเปลี่ยนกันตรวจจนกว่าจะสะกดคำได้ทุกตัว

2.1.4) อ่านในใจ (Silent Reading) หลังจากหาความหมายของคำและสะกดคำได้แล้ว นักเรียนอ่านเรื่องที่ครูกำหนดให้ในใจก่อน เพื่อรวบรวมและทำความเข้าใจเรื่องก่อนที่จะฝึกอ่านออกเสียงในขั้นต่อไปกับเพื่อน

2.1.5) การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) นักเรียนเปลี่ยนกันอ่านคนละย่อหน้ากับคู่ของตนหรือกับเพื่อนร่วมทีม เมื่อใครอ่านออกเสียงไม่ถูกก็ช่วยกันแก้ไข ส่วนครูผู้สอนจะต้องคอยเดินดูนักเรียนทุกกลุ่มเป็นการสังเกตความถูกต้องในการอ่านของนักเรียนและคอยช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา

2.1.6) การค้นหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน (Treasure Hunt) นักเรียนในแต่ละทีมช่วยกันตอบคำถามแต่ละตอนของเรื่องที่ครูให้อ่าน ปรีกษาและอภิปรายหาคำตอบที่ถูกต้องก่อนที่นักเรียนแต่ละคนจะเขียนคำตอบของตนเองส่งครู

2.1.7) การเล่าเรื่อง (Story Retelling) นักเรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันสรุปใจความสำคัญของเรื่องตามลำดับเหตุการณ์เป็นคำพูดของตนเอง โดยครูใช้คำถามและแนวทางในการเล่าเรื่อง

2.1.8) การเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Store-Related Writing) นักเรียนเขียนสรุปใจความสำคัญของลำดับเหตุการณ์จากการเล่าเรื่อง สอดแทรกความรู้สึกนึกคิดและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตามแนวคิดของตนเอง

2.2) ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ (Free Practice)

หลังจากที่นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม โดยมีครูคอยควบคุมดูแลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดแล้ว นักเรียนยังจะได้ฝึกทำงานเองตามลำพัง โดยการช่วยตรวจแก้ไขความถูกต้องในการทำงานของผู้ร่วมทีม (Peer Pre-assessment) ก่อนที่จะส่งครู นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถฝึกอ่านเรื่องที่ตนสนใจได้ตามความต้องการนอกห้องเรียน

3) ขั้นการทดสอบ (Testing)

หลังจากที่นักเรียนเรียนจบแต่ละบทแล้ว ครูผู้สอนจะทดสอบนักเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านเรื่อง การสร้างประโยคจากคำศัพท์ที่ให้ และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ซึ่งใช้เวลาประมาณ 15 – 20 นาที โดยทดสอบเป็นรายบุคคล ไม่อนุญาตให้ช่วยเหลือกัน ครูผู้สอนต้องให้นักเรียนแยกโต๊ะจากกลุ่ม คะแนนของกลุ่มนี้ ขึ้นอยู่กับความสามารถของสมาชิกทีมทุกคน เมื่อนักเรียนทำการทดสอบเสร็จ ครูผู้สอนควรรับตรวจและบอกคะแนนของแต่ละทีมให้ทุกคนทราบ หากเป็นไปได้ควรบอกให้นักเรียนทราบในคาบต่อไป เพื่อเป็นการกระตุ้นและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน

4) ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition)

ทันทีที่ผู้สอนคิดคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน และแต่ละทีมเสร็จแล้ว ควรจะให้รางวัลเกียรติบัตรหรือคำชมแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นคุณค่าของความร่วมมือและความสำเร็จในทีม

2.5 การคิดคะแนน

สตีเวนส์ และคณะ (Stevens, et al., 1987 : p. 26 – 27) ได้กำหนดการคิดคะแนนเพื่อเป็นการตัดสินความสำเร็จของกลุ่มไว้ดังนี้

1) การกำหนดคะแนนของทีมในการอ่าน (Determining Team Scores in Reading) จุดประสงค์เพื่อที่จะให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำงานของตนเองเพื่อเป็นแรงเสริมสร้างให้ความร่วมมือกันในการทำงาน และกระตุ้นให้นักเรียนขยันทำงานติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการให้คะแนนหรือรางวัลทีมในการอ่านเพื่อเป็นแรงเสริมแก่ผู้เรียน

2) คะแนนการทำงานของทีม (Teamwork Points) หมายถึง คะแนนร่วมมือ ในทีม ครูจะมีคะแนนให้ 20 คะแนน สมาชิกของทีมแต่ละทีม จะได้คะแนนตามพฤติกรรม ใน การเรียน ซึ่งขึ้นอยู่กับความสำเร็จของการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครู ความร่วมมือและ ช่วยเหลือกันและกัน และการปฏิบัติตามกฎของห้องเรียน ในคาบสุดท้ายของการเรียนแต่ละ สัปดาห์ครูจะให้คะแนนสมาชิกแต่ละคนในทีม โดยเขียนลงในแบบฟอร์มการทำงาน

3) การคิดคะแนนทีม (Calculating Team Scores) ครูผู้สอนนำคะแนนที่นักเรียน ได้จากการสอบข้อเขียน สอบอ่านออกเสียงคำศัพท์ คะแนนการทำงานที่สมาชิกในแต่ละคนใน ทีมได้เอารวมกันแล้วหารด้วยจำนวนสมาชิกในแต่ละทีม คะแนนที่ได้ออกมาจะเป็นคะแนนทีม

ครูผู้สอนอาจจะให้รางวัลเพิ่ม ร่วมกับเกียรติบัตรก็ได้ หลังจากการสอบแต่ละครั้ง ทั้งนี้ที่ครูทำคะแนนเสร็จ ครูจะบอกคะแนนในคาบต่อไป เพื่อให้ให้นักเรียนตื่นตื่น และกระตุ้น ให้นักเรียนอยากเรียน รวมทั้งเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกในความเป็นอันหนึ่งอันเดียว ในความร่วมมือของสมาชิก ทำให้ได้มาซึ่งความสำเร็จของกลุ่มและเพื่อพัฒนาตนเองในครั้ง ต่อไป

จากการศึกษากระบวนการต่างๆ ของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC จะเห็นได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC จะให้ความสำคัญของนักเรียน ทั้งที่เรียนเก่งและอ่อน ทำให้ขจัดปัญหาความน้อยเนื้อต่ำใจของนักเรียนทีมที่ได้คะแนนน้อย เพราะเกือบทุกทีมจะได้คะแนนและรางวัลเช่นกัน จากการที่นักเรียนได้ช่วยเหลือกัน ใน การทำงานกลุ่ม ก่อให้เกิดความสำเร็จในการทำงาน

3. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

3.1 ความสำคัญ ธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของกลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิด ความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือใน การติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทั้งเป็นเครื่องมือใน การแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิจาร์ณ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคม และเศรษฐกิจ

ภาษาไทยมีจึงมีความสำคัญ จำเป็นที่คนไทยทุกคนจะต้องศึกษาและฝึกฝนจน เกิดทักษะเพื่อใช้ติดต่อระหว่างคนไทยหรือชนชาติอื่นที่รู้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพและ ความสำคัญของภาษาไทยมีดังนี้

1. เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร
2. เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้

3. เป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน
4. เป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติ
5. เป็นเครื่องมือช่วยจรรโลง

ในปัจจุบันสื่อสารมวลชนมีบทบาทสำคัญยิ่งในการให้ความจรรโลงใจแก่คนในสังคม นอกจะเป็นประโยชน์แล้วต้องใช้ภาษาเป็นหลักในการนำเสนอข้อมูลข่าวสาร เพราะภาษาเป็นส่วนเพิ่มรสนชาติให้แก่ผู้อ่าน

ดังนั้น ภาษาไทยจึงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตและความเป็นปึกแผ่นของสังคมไทย ฉะนั้น คนไทยจำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยต้องทำความเข้าใจและศึกษาหลักเกณฑ์ทางภาษาและฝึกฝนให้มีทักษะ ฟัง พูด อ่านและเขียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การเรียนรู้ การเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน การสร้างความเป็นเอกภาพของชาติและความจรรโลงใจ เพื่อเกิดประโยชน์แก่ตนเอง ชุมชน สังคมและประเทศชาติ

จะเห็นได้ว่า ภาษาไทยมีความสำคัญมากและการอ่านก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะคนไทยทุกใช้ภาษาในการสื่อสาร และสื่อความหมายให้ผู้รับเข้าใจสาร ถ้าอ่านหนังสือแล้วตีความในภาษาไม่ถูกต้องก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจสารนั้นคลาดเคลื่อนไปจากเดิม ฉะนั้น การอ่านอย่างมีวิจารณญาณจึงมีความสำคัญกับคนไทยทุกเพศทุกวัย เพราะถ้าอ่านแต่เพียงอย่างเดียวแต่ขาดการแยกแยะข้อเท็จจริง วิเคราะห์ ตีความ แปลความก็จะทำให้เกิดความขัดแย้งกันภายในสังคมของไทยได้ อีกทั้งยังส่งผลต่อการเรียนของผู้เรียนด้วย สามารถทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

3.2 กระบวนการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดการเรียนรู้ให้บรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ครูผู้สอนจะต้องศึกษา วิเคราะห์ จุดหมายของหลักสูตร และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย รวมทั้งเอกสารประกอบหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง เพื่อวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ในส่วนบทบาทของผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากผู้บอกความรู้แก่ผู้เรียนเป็นผู้สนับสนุน เสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน ดำเนินการดังนี้

1. เลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนต้องจัดเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น กิจกรรมการเรียนรู้แบบทดลอง แบบโครงงาน แบบศูนย์การเรียน แบบสืบสวนสอบสวน แบบอภิปราย แบบสำรวจ แบบร่วมมือ เป็นต้น

2. คิดค้นเทคนิคกลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถคิดค้นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบอื่นๆ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับปัจจัยต่างๆ เช่น ความรู้ ความสามารถด้านเนื้อหา ความสนใจและวัยของผู้เรียน ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ แต่ละช่วงชั้น เวลา สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและชุมชน

3. จัดกระบวนการเรียนรู้ การจัดการกระบวนการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกนำมาใช้หรือปรับใช้ โดยคำนึงถึงสภาพและลักษณะของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้อย่างมีความสุข ดังนี้

3.1 การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน เป็นการจัดการประสบการณ์ตรงให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติเหมือนกับการทำงานในชีวิตจริง ให้รู้วิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ รู้จักวิธีการวางแผน คิดวิเคราะห์ ประเมินผลการปฏิบัติงานได้ด้วยตนเอง และฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามลักษณะของโครงงาน เป็นเรื่องของการศึกษา ค้นคว้าทดลอง ตรวจสอบสมมติฐาน โดยอาศัยการศึกษา วิเคราะห์ ใช้ทักษะกระบวนการ

3.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีการหรือพฤติกรรมที่จะช่วยให้การดำเนินงานเป็นกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คือ ได้ผลงาน ความรู้สึกและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ร่วมงาน ลักษณะของการสอนแบบนี้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง ยึดกลุ่มเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น ผู้เรียนค้นหาคำตอบได้ด้วยตนเอง จนสามารถนำความรู้ ความเข้าใจจากการปฏิบัติงานไปใช้ในชีวิตประจำวันและอยู่ในสังคมได้อย่างสันติสุข

3.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิด มีวิธีการหลากหลาย วิธีการหนึ่งคือ การใช้คำถาม การตั้งคำถาม โดยใช้หมวดการคิด 6 ไบ เป็นการใช้คำถามอย่างสร้างสรรค์

กิจกรรมที่พัฒนาทักษะความคิดในการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้สอนจะต้องใช้คำพูดและวิธีการต่างๆ กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดลงมือปฏิบัติ ประเมิน ปรับปรุงแก้ไข พัฒนางานของตนเอง มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน เช่น กิจกรรมการอภิปราย การวิเคราะห์ การวิจารณ์ การค้นคว้าและการทำโครงงาน ฯลฯ นอกจากนี้ ผู้สอนยังต้องสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในกระบวนการคิดควบคู่ไปด้วย เช่น ความรับผิดชอบ ความอดทน ความเพียรพยายาม นอกจากนี้ ควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนใช้ความคิดอย่างมีวิจารณญาณในการแก้ปัญหา การตัดสินใจ การวางแผนดำเนินชีวิตในอนาคต เพื่อให้อยู่ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างมีความสุข

3.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง ตลอดจนชุมชนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วยการจัดกิจกรรมในห้องเรียน ในโรงเรียนและชุมชน เช่น การเล่าเรื่อง การอภิปราย การวิจารณ์ การโต้เถียง การคัดลายมือ การเขียนเรียงความ การทำโครงงาน การประกวดการอ่าน การศึกษาค้นคว้า การแข่งขันตอบคำถาม การอ่านทำนองเสนาะ

3.5 การพัฒนาการเรียนรู้หลักการใช้ภาษา จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจธรรมชาติของภาษาและวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย เกิดความตระหนักว่าภาษามีความสำคัญและมีพลัง กิจกรรมการพัฒนาการเรียนรู้หลักการทางภาษา จำเป็นต้องจัดควบคู่และสัมพันธ์กับกิจกรรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทุกกิจกรรม

3.6 การพัฒนาการเรียนรู้วรรณคดีและวรรณกรรม เป็นการเรียนรู้เรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนไทยในยุคสมัยต่าง ๆ และเป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งในสุนทรียภาพของภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต โดยปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน การจัดกิจกรรมจึงควรเน้นให้ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาเพื่อเรียนรู้เนื้อหาสาระด้วยการอ่านพิจารณา วิเคราะห์ วิจาร์ณ ประเมินค่าวรรณกรรมและวรรณคดีอย่างมีเหตุผลมีการนำเสนอความเข้าใจ ความซาบซึ้ง ข้อคิดและประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ เช่น การรายงาน การจัดแสดงการสร้างสรรค์วรรณกรรมทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ฯลฯ ทั้งนี้เกิดผลทำให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เป็นแนวทางในการผลิตผลงานเพื่อพัฒนาตนเองและสังคม

3.7 การพัฒนาการเรียนรู้ภูมิปัญญาทางภาษา ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิถีชีวิตและศิลปะการใช้ภาษาของคนในท้องถิ่น การจัดกิจกรรมจำเป็นต้องให้ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาเพื่อการเรียนรู้ เช่น การสัมภาษณ์ การรายงาน การทำโครงการ การจัดการแสดง เป็นต้น โรงเรียนและชุมชนจะต้องร่วมกันจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น เพื่ออนุรักษ์และพัฒนาภูมิปัญญาทางภาษา

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยต้องการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน และเรียนอย่างมีความสุข ให้ผู้เรียนได้ทั้งความรู้ ความสนุกสนาน ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ วิจาร์ณ กล้าแสดงออก

ดังนั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มิใช่แค่ผู้เรียนจะมานั่งฟังครูผู้สอนบรรยายแล้วกลับไปศึกษาเอง แต่มีวิธีการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักนำความไปใช้ในสถานการณ์จริง ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน มาใช้ในการเรียน ให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพ

3.3 คุณภาพของผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

คุณภาพของผู้เรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในด้านการอ่านของช่วงชั้นที่ 3 นั้น ได้กล่าวว่า ต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจวงศัพท์ที่กว้างขึ้น สำนวนและโวหารที่ลึกซึ้ง แสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์ ประเมินค่าเรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุผล เลือกอ่านหนังสือและสื่อสารสนเทศ สามารถสรุปความ จับประเด็นสำคัญ วิเคราะห์ วินิจฉัยข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และจุดประสงค์ของเรื่องที่ฟังและดู

3.4 สารระการเรียนรู้ของกลุ่มาสารระการเรียนรู้ภาษาไทย

สารระการเรียนรู้ของกลุ่มาสารระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่เกีวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ คือ สารระการอ่าน เป็นสารระที่ต้องใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสารระการเขียนเป็นสารระที่ต้องใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงาน การศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สารระการเรียนรู้ของกลุ่มาสารระการเรียนรู้ภาษาไทย จึงต้องให้ผู้เรียนได้แสวงหา ความรู้และประสบการณ์ในการอ่านให้มาก อ่านหนังสือทุกประเภทที่ผู้เรียนสนใจ เพื่อให้ผู้เรียน รู้จักแนวคิดของเรื่อง จุดประสงค์ของผู้แต่ง และวิเคราะห์ แยกแยะข้อเท็จจริงจากเรื่องได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้อีกมาก ต้องอาศัยประสบการณ์ในการอ่านจึงสามารถจะ ประมวลได้ว่าสิ่งที่ตนอ่านนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ

3.5 สารระและมาตรฐานการเรียนรู้

สารระที่ผู้วิจัยนำมาเป็นองค์ความรู้ของกลุ่มาสารระการเรียนรู้ภาษาไทยที่เป็นพื้นฐาน ของทุกกลุ่มาสารระการเรียนรู้ นั้น คือ สารระที่ 1 การอ่าน มีรายละเอียดดังนี้

สารระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สารระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และ เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้า อย่างมีประสิทธิภาพ

4. งานวิจัยที่เกีวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกีวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC

4.1.1 งานวิจัยต่างประเทศ

สติเวนส์ แมคเดน สลาวิน และฟาร์นิช (Stevens, Madden, Slavin & Farnish, 1987) ที่ศึกษาผลการเรียนรู้แบบสหการ โดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี กับนักเรียนเกรด 3 และ 4 จำนวน 461 คน ของโรงเรียนรอบนอกรัฐแมริแลนด์ โดยศึกษาผลจากการเรียนความเข้าใจใน การอ่านเรื่อง การอ่านคำศัพท์ กลไกทางภาษา และการสะกดคำ เมื่อเปรียบเทียบกับ การสอน แบบเก่าที่มีครูเป็นศูนย์กลาง ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยการเรียนรู้แบบสหการโดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจในการอ่านเรื่อง การอ่านคำศัพท์ การสะกดคำ การใช้ภาษาและกลไกด้านภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนโดยวิธีเดิม

Stevens & Slavin (1995) ได้ศึกษาผลระยะยาวของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC ในการสอนอ่านและภาษาศาสตร์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ทักษะคิดต่อการอ่านและภาษาศาสตร์ และความตระหนักรู้ในวิธีเมตาคอกนิชัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 6 ทำงานตามโปรแกรม CIRC โดยใช้ทีมที่มีความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันในกิจกรรมการอ่านและเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านครู่ให้ความรู้เกี่ยวกับยุทธวิธีการจับใจความและกระบวนการเขียน ในการสอนเขียนและภาษาศาสตร์ และยังคงศึกษากับนักเรียนพิการที่เสียเปรียบทางวิชาการในห้องเรียนปกติ และเข้าร่วมกิจกรรมในทีมแบบร่วมมือโดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น นักเรียนจำนวน 635 คน โดยใช้โปรแกรม CIRC และเปรียบเทียบกับนักเรียน 664 คน ที่สอนแบบดั้งเดิม นักเรียนพิการที่เสียเปรียบทางวิชาการ จำนวน 72 คน ในโปรแกรม CIRC นำมาเปรียบเทียบกับนักเรียนพิการ 65 คน จากโรงเรียนที่สอนแบบดั้งเดิม ผลการศึกษาเมื่อผ่านระยะเวลา 1 ปี พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยโปรแกรม CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านศัพท์และการอ่านจับใจความสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบดั้งเดิม เมื่อผ่านระยะเวลา 2 ปี พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยโปรแกรม CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านศัพท์ การอ่านจับใจความ และการแสดงออกทางภาษาดีกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนแบบดั้งเดิม นักเรียนที่เรียนด้วยโปรแกรม CIRC มีความตระหนักรู้ในวิธีเมตาคอกนิชัน มากกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนแบบดั้งเดิม นักเรียนพิการที่เสียเปรียบทางวิชาการในห้องเรียน CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านศัพท์ การอ่านจับใจความ และการใช้ภาษาสูงกว่านักเรียนพิการในโรงเรียนแบบดั้งเดิมไม่มีความแตกต่างกันในทักษะคิดที่มีต่อการอ่านและการเขียนอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง นักเรียนที่เรียนด้วยโปรแกรม CIRC กับนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนแบบดั้งเดิม

จากงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่า การใช้เทคนิคของ CIRC นั้น มีผลต่อการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอันมาก เพราะถ้าผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่อยากอ่านหนังสือก็จะมีผลต่อการเรียนของผู้เรียนให้ต่ำลงกว่าเดิม ซึ่งเทคนิคของ CIRC นี้เป็นการสร้างสังคมในหมู่เพื่อนไม่มีการรังเกียจคนที่เรียนอ่อนกว่าแต่เป็นการช่วยเหลือเพื่อนภายในกลุ่ม เพราะทุกคนต้องสามัคคีกันและต้องฝึกอ่านคำศัพท์ การสะกดคำ แปลความ เขียนสรุป เล่าเรื่อง จับใจความสำคัญ เป็นต้น

4.1.2 งานวิจัยในประเทศ

ขวัญเรือน โพธิ์วีเชียร (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC ที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC กลุ่มทดลองที่ 2 ฝึกอ่านด้วยตนเองโดยใช้กิจกรรมการอ่านของโปรแกรม CIRC และกลุ่มควบคุมเรียนจากการสอนของครูตามปกติ ใช้เวลาในการฝึกกลุ่มละ 16 ครั้ง ภายใน 8 สัปดาห์

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC กับกลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง โดยใช้กิจกรรมการอ่านของโปรแกรม CIRC และกลุ่มที่เรียนจากการอ่านของครูตามปกติ มีความสามารถในการอ่านจับใจความไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มที่ เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้โปรแกรม CIRC มีแนวโน้มว่ามีความสามารถสูงกว่ากลุ่มอื่น

วรพรรณ สิทธิเลิศ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วรนารถ เกื่อนคำ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอังกฤษ พบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

จิราพร เกื้อปัญญา (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี จุดประสงค์ในการวิจัยคือ เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี กับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และศึกษาผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่าแสงวิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 46 คน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 23 คน นักเรียนกลุ่มทดลองเรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และกลุ่มควบคุมเรียนด้วยวิธีปกติ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พฤติกรรมของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีการแสดงออกมากในด้านความรับผิดชอบของตนเอง ให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอนและตั้งใจฟังคู่ของตนเองอ่านเสมอ ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย และขนาดผลกระทบของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ต่อผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยเท่ากับ 1.03 ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ศิริวรรณ อินทร์พ่วง (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีสอนแบบ ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วัดดูประสงค์

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซึ่งกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมคู่มือครู และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนนุตรดิตถ์ จำนวน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำนวน 42 และ 45 คนตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนในด้านความร่วมมือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก - มากที่สุด ส่วนความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนครูกับนักเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

กล้า พิมพวงษ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรมซี ไอ อาร์ ซี ต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทย เจตคติและความสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พูลศรี กิจฉลา (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 56 คน แบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 28 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ ซี ไอ อาร์ ซี กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ ซี ไอ อาร์ ซี มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ปรียา นามพล (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู จุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพุทธรังสิหิบูล อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ได้มาจากสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) จำนวน 2 ห้องเรียน แล้วจับสลากเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 28 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยการใช้กิจกรรมแบบ CIRC และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่า การเรียนรู้แบบรวมมือโดยใช้เทคนิค CIRC มีผลต่อการอ่านของผู้เรียนเป็นอย่างมาก และยังส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งในขั้นตอนของ CIRC นั้น เป็นขั้นตอนที่ละเอียดในด้านของการอ่านคือขั้นตอนของการฝึกนั้น ผู้เรียนต้องฝึกอ่านออกเสียง หาความ แปลความ จับใจความสำคัญ เล่าเรื่อง เขียนเรื่องและสรุป ซึ่งทักษะเหล่านี้ล้วนเป็นการฝึกทักษะไปสู่ขั้นตอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณซึ่งยากกว่าการอ่านแบบธรรมดา การอ่านแบบธรรมดาไม่ต้องตีความหรือแปลความ แต่อาศัยความเข้าใจในเนื้อความ

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนข้อความ

4.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับการพัฒนาแบบทดสอบความสามารถด้านการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนข้อความ ดังนี้

เอสเลย์ (Easley, 1994 : 498 – A) ได้พัฒนาแบบประเมินการจัดการปฏิบัติ และการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ (MAPC) การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาการสังเกตการณ์ปฏิบัติของนักเรียนเกรด 10 ในการทำแบบทดสอบแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ และการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่กำหนดภาระงานที่เป็นคำถามปลายเปิดจำนวน 3 ข้อ ที่แสดงวิธีการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่เที่ยงตรงเชิงประจักษ์ โดยคณะของผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาคณิตศาสตร์ ภาควิชา คณิตศาสตร์ และผู้วิจัยทางการศึกษาคณิตศาสตร์ ซึ่งการวิเคราะห์กระถอยพหุคุณเชิงเส้น จะแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติภายใต้ภาระงานปลายเปิด จะแสดงถึงทักษะการคิดระดับสูงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และแบบทดสอบเฉพาะวิชาซึ่งพื้นฐานของแบบทดสอบประเภทนี้ ประกอบด้วยคะแนนสอบและคะแนนความเข้าใจในการอ่าน ความเชื่อมั่นภายในจะสอดคล้องกับความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเที่ยงตรงของแบบประเมินปลายเปิด ซึ่งนักเรียนที่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติจะตอบคำถามปลายเปิดได้จำกัด ดังนั้น เทคนิคการประเมินมีความจำเป็นที่แสดงให้เห็นถึงทักษะการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์และการติดต่อสื่อสาร การศึกษาครั้งนี้จึงเป็นหลักฐานสำคัญในการพิสูจน์ว่าภาระงานปลายเปิดเป็นการให้ความเชื่อมั่นในการประเมินกระบวนการทางคณิตศาสตร์

โปลันสกี (Polanski, 1975 : 5952a – 5953a) ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างปฏิบัติการคิดเชิงตรรกศาสตร์ การคิดแบบวิเคราะห์วิจารณ์ และความคิดสร้างสรรค์กับความเข้าใจแบบวิเคราะห์ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับตัวประกอบที่เรียกว่า "ความเข้าใจ" ในเนื้อหาวิทยาศาสตร์ ส่วนความคิดสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจเนื้อหาวิทยาศาสตร์เพียงเล็กน้อย ทั้งพบว่า นักเรียนระดับเกรด 6 ทำคะแนนจากการสอนทุกด้านได้ดีกว่านักเรียนเกรด 4

คริสเมอร์ (Crismore, 1987 : 18) ได้ทำการศึกษาวิธีสร้างให้นักเรียนมีความคิดวิจารณ์ญาณ การวิจัยบ่งชี้ว่า นักเรียนต้องการที่พัฒนาทักษะการคิดวิจารณ์ญาณ แต่เขาพลาดโอกาสในการพัฒนา เพราะไม่ได้อ่านหรือวิเคราะห์หนังสือเรียนอย่างถ่องแท้ ที่นักเรียนเชื่อว่าหนังสือที่ดีเต็มไปด้วยข้อเท็จจริงที่ควรจะทำความเข้าใจและเป็นความรู้ เมื่อครุถามมากกว่าที่จะคิดว่าหนังสือเหล่านั้นเป็นลักษณะกว้าง (อัตรันย) ที่อยู่บนพื้นฐานของทักษะของผู้เรียนเพื่อขจัดปัญหาที่ กลุ่มศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยในรัฐตะวันออกกลางของสหรัฐอเมริกา ได้ร่วมพัฒนาวิธีสอนในการเพิ่มทักษะความคิดวิจารณ์ญาณขึ้น สำหรับผู้เริ่มต้นเขียนได้สี่ประเภทวารสารช่วยพัฒนาร่วมด้วย ผลการวิจัยสรุปว่านักเรียนทุกคนกล่าวว่า ทักษะความคิดวิจารณ์ญาณของเขาได้พัฒนาปรับปรุงขึ้น ซึ่งสามารถชี้แจงความคิดของเขาได้ดีขึ้น สื่อวารสารได้รับการเสนอว่าควรนำมาใช้ในการสอน

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญการเรียนรู้ทุกวิชา เพราะในการทำข้อสอบนั้นต้องอ่านเนื้อหาที่ใช้ในการสอบให้เข้าใจเสียก่อนถึงจะทำได้ อย่างถูกต้องและสมบูรณ์ทั้งนี้ยังผลต่อการตอบคำถามแบบอัตรันย เพราะผู้ตอบต้องใช้ประสบการณ์ในการอ่านมาใช้ในการตอบคำถามเขียนเป็นเรื่องราวหรือถ้อยคำที่ใช้ภาษาของตนเอง

4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วิราพร เกื้อปัญญา (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี จุดประสงค์ในการวิจัยคือ เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี กับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติ ศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และศึกษาผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่าแสงวิทยาคม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 46 คน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 23 คน นักเรียนกลุ่มทดลองเรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี และกลุ่มควบคุมเรียนด้วยวิธีปกติ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พฤติกรรมของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีการแสดงออกมากในด้าน ความรับผิดชอบของตนเอง ให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอนและตั้งใจฟังคู่ของตนอ่านเสมอ ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย และขนาดผลกระทบของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ต่อผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยเท่ากับ 1.03 ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ศิริวรรณ อินทร์ฟ่วง (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีสอนแบบ ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วัดฤประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซีกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมคู่มือครู และความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนนุตรดิตถ์ จำนวน 2 ห้องเรียน โดยแบ่งเป็นกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม จำนวน 42 และ 45 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ใน การอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนด้วยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียน ในด้านความร่วมมือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับ มาก – มากที่สุด ส่วนความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ครูกับนักเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม แบบ ซี ไอ อาร์ ซี กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียน ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ ซี ไอ อาร์ ซี มีความสามารถในการเขียนภาษาไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

รัตนา ดีศาลา (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มนักเรียนที่ใช้ศึกษาเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนวัดสระบัว สำนักงาน เขตปทุมวัน สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน ใช้เวลาการฝึก 15 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดย ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ได้แก่แบบฝึกที่ใช้ในการฝึกความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านการเขียนศัพท์ ด้านการเขียนสนทนา ด้านการเขียนประโยคบรรยายภาพด้านละ 3 ชุด และแบบทดสอบวัด ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ t-test แบบ Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้ฝึกความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแบบฝึกที่ใช้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่าง กระบวนการ (E_1) และผลลัพธ์ (E_2) โดยเฉลี่ยเท่ากับ 86.46/84.70

พูลศรี กิจเจลา (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและ ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏ กษัตริย์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 56 คน แบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 28 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ ซี ไอ อาร์ ซี กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ ซี ไอ อาร์ ซี มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ปรียา นามพล (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู จุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โรงเรียนพุทธธีรังสีพิบูล อำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ที่ได้มาจากกลุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) จำนวน 2 ห้องเรียน แล้วจับสลากเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 28 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเขียนสื่อความนั้นมีบทบาทต่อการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นอย่างมาก เพราะถ้าผู้เรียนสามารถอ่านและเขียนสื่อความในเนื้อหาที่เรียนแล้วก็จะส่งผลต่อการเขียนในแต่ละวิชาของผู้เรียนด้วย ทั้งนี้เมื่อผู้เรียนอ่านเข้าใจแล้วผู้เรียนสามารถเขียนสรุปเนื้อหาเอามาแต่ใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ทั้งนี้ยังก่อประโยชน์ให้กับผู้เรียนอีกทางหนึ่งคือ เกิดการพัฒนาการด้านภาษาและยังเสริมให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านและการเขียนสื่อความสืบต่อไป